

*...ja astud
pääsematult pühadusse...*

Kõigil lukkudel löid lõdisema keeled.
Uksed hingel hinge vaakumas -
on see märgiks jälle minna teele?
On seal jälle mõni saatus maas?

Aitab, aitab. Ostan uued lukud.
Uksed haamriga lõön pidama-
las sel teel nüüd mõni teine hukkub,
siin on lõpuks mindki-pidav-maa.

Ma kõlgun kohutavalt kõrgel kaldapealsel.
Mul enda pärast pole mingit hirmu.
Mul kingadest on alles ainult pealsed:
see märgiks on, kui kaugele on mindud.

Ja mindud, mindud, mindud, aina mindud.
Ja tulnud vihuti, et jälle minna saaks.
Mu taldades on mitutuhat pindu
sest maast, mis nimetatud kodumaaks.

Ja nii ma kõlgun nüüd siin kaldapealsel.
Liig tuim, et tunda hirmu või ka valu.
“On tallad läinud, mingu siis ka pealsed!” -
Ja nii ma hüppan alla paljajalu.

Oi, torm, mis peksab kaldarahu
ja muust ei unista kui rahust!

Oi, kõu, mis üle ilma kaigub
ja ise mõtleb: "Kui ma vaibuks!"

Oi, tulipea, kes päitseid vihkab
ja ometi neid nõnda ihkab!

Oi, inimlaps, hing ihu ligi, -
on sinuski kõik kaksipidi.

Ma armastan külma
ja kuuma,
kuid leigele kätt ma
ei anna.
Võin pimedas olla
ja valges ka;
hea, et hämarus kaua
ei kannan.

Olen meeleldi vana.
Kord noor
olin ka.
Hea, et keskiga kaua
ei kesta.
Oma noorusetempudest
kolde ees
nii mõnus on lastele
vesta.

Vihkan surma.
Ja kehvadel aegadel ka
olen vaeselt, kuid rõõmuga
elus.
Ükski vägi ei peata mind
nautimast
seda ülimat kingitust -
ELU!

Ka jõuetuses jõud
on alatihti
kui otsid teadmatuses
teaduslikku pihti
ja jooksedki
nii et su kanna välgud
on pihitooli
perforeerind sälgud
liig sügavad
et jumal andeks annaks
ja ka su
kinnimakstud
võlad kannaks

Kui suureks sina ennast pead?

- Mina pean end sinusuuruseks,

Kui vana sa arvad end olevat?

- Mina pean end sinuvanuseks.

Kui ausa sa usud end olevat?

- Mina ei pea end ausamaks.

Oled sa veendunud, et sa oled sina?

- Mina ei ole...

Vaid ühel hetkel
oled surematu.
Vaid ühel hetkel
sajast tuhandest.
See hetk
on suur.
See hetk
on kordumatu.
See hetk
mis väljub
sinust enesest.

Kesk varemeid sa
avad ainsa ukse
ja astud pääsematult
pühadusse.

Ootamiste keel

1

... sest ootamiste keel
on tuhatoosis.

Ja kohvitassis.

Juturaamatutes.

Ja igavesti tummas
telefonis.

... sest ootamiste keel
on kahes kõrvas.

Ja kahes silmas,

mis on teel

või kinos,

teatris,

või niisama

lihtsalt lahti.

Sest ootamiste keel

on vere keel,

on närvikeel,

on kibe tunde-erksus.

Saab tühjaks

kohvitass

ja tuhatoos

saab täis,

ei raamatutest

midagi jää meelde;

jääb tummaks telefon;

teatris-kinos käid:

jääb sealtki ainult

ootamisi meelde.

Sest ootamiste keel

on sinus endas

ja põgeneda tema eest

ei saa.

Ta on kui emakeel:

ta on sus endas,

kuid selgeks teda

kunagi ei saa.